

מילואים הלבות יומן טוב בימן תצה המשך מועד קודם

50

שהדרך לעשותו ליתור מיום אחר, מימ' בשעה'צ' למועדן (ס"י תקד ס"ק ל) בחב' בשם האיר, שעל מלאכה שהדרך לעשotta עברו שנים או שלשה שנים, בגין טחינת תחנית המכאה, לא יותר חכמים [לפי השיטות שוואיסטר הוא מודרבנן], אלא אם כן הדרכ' לעשotta עברו ימים ובין, החוטף השעה'צ' טעם משמעו ברמביין.

(ז) וכן שלפי דבריו כאן לכאורה נאסר לעשות ביום טוב כל דבר

(א) שמנוע מה חכמים אסורים, הואר ותבן עיבאו אליו אזהרים ביום טוב וצערך ואכל עבורי, וכemberג בענרא (פסחים מה' ב) לבני האופה מיום טוב להל שאינו לוכה, משום סברת הוארל, שיתבן שצערך למאל אל יוזמן לו אורחיהם.

(ב) וכן שלפי דבריו כאן לכאורה נאסר לעשות ביום טוב כל דבר

הלבות יומן טוב בימן תצה המשך מועד קוב

(ס"י רביד סי' דיה מותה) שימושו מהרמיה שם שמור ללחחות מהונמי ולטעלם, בשם שמורת שבת אבן, במשנה למועדן (ס"י תקד פ' ס"ק ח') מבואר שהדבר חוליו של מי הכלל, שאם הנברוי עשרה שופר מקון שלו, אין השופר נחשב כנולו, ואם הקון של ישראל, דין מדור [וראה שעעה'צ' (ס"י תקד ס"ק לה] החוויא (שב ס"י מוד ס"ק ז) מדור לגבי געללים שעשה נהרי ביום טוב שאסור למלטלם.

(ז) וכן קליפות וגערני פירות שוחזרו מהפרי ביום טוב, כתוב לקון ס"י תקד ס"ק ל' שדים ביום טוב כנולו.

ולענין ניקוי שולחן מעכבות וקליפות הנמצאות על ביתו, כתוב לעיל (ס"י שח ס"ק קו) שבשבת מותר לגורו אותן על ידי שכין, אם ציריך להשתמש מנקום בו דין מותה. אכן לגביו יום טוב, מבואר ביהיל' לקון (ס"י תרלה' סיב' דיה וביום טוב) שיש אמורים שמותר להסר מוקצת בדרכים כיון שהוא לאוצר אוכל ונפש [בבבואר ברמיה לקון (ס"י התקט ס"ז)], ושלדעת הפוג' יש לתרו את השולחן עד שיפל' (אם אפשר לשעות בך) ואם הפסולת של השולחן מסודה, מבואר במשניב' (שם) שמותר להסרה מידות, כיון שנחשבת בגוף של רע, וחין יום טוב בשבת למנון גוף של רען, מבואר בשיער לקון (ס"י תיזו ס"ה), והוא מה שכתבנו בס' לח' שם.

ולענין דין גמול בימים הנטיפים מהמקוןומי גשם רשלג וראה מה שבתבון לשל' (ס"י שח ס"ק ל'ק). ולגביו שאר דין גמול, מבואר בשיער שבתבון לעיל (ס"י שח ס"ק ק'ל-לה).
(ז) וכן שאן האדם יכול עצומות ביאר למועדן (ס"י תקד ס"ק ל' ע' עצמה).

(משניב' ס"ק א)
ס'ג' קשיאמר וכ'פ' (28)

(28) וכן שאן האדם יכול עצומות ביאר בימים הנטיפים מהמקוןומי שחוואיל והיו מחוברות לאוכל ונפלות אליה, נחשות הין ביכולת שדרינו במליה. אכן, אם הכלל שנבר ראי לשימושו, רוק שאים ועוד לשימוש במולאבחן הראישונה, כתוב בבחיל' לעיל (ס"י שח ס"ז דיה כנול), כיון שבתחלתή היהת כבלי, וכשנברה אינה אלא חתיכת עץ בעלמא. וכן לגביו כל' שנבר ביום טוב, כתוב בשעה'צ' שב (ס"ק ב) שדרינו במליה. אכן, אם הכלל שנבר ראי לשימושו, רוק שאים ועוד לשימוש במולאבחן הראישונה, כתוב בבחיל' לעיל (ס"י שח ס"ז דיה כנול), כיון שבתחלתή היהת כבלי, ולדעת הרבה אהרוןites אשר נחשב במליה, והחוויא מוחה ברבי האחרוניים, מיט מסותה הגויא מוחה ברבי המנייא, ונשאר בצע'.

וכלי שעשו נבר בימים טוב, כתוב ביהיל' (שם) שבחויא נחשב הווא כנול. אך לגביו געלים שעשה נבר בימים טוב, כתוב ביהיל' לעיל

למצחו, כתוב ביהיל' למועדן (ס"י חרול' סיב' דיה ובים טוב) בשם החמייה, שם נפל על השולחן ומופיע לאביבה, יעשה כן, ולא יטולתו בידיהם.

(משניב' ס"ק יז)
דפקירין עיל-בל-פניהם במקצה רנוולדע (וכו), מצל מקום בז'ם טוב אין לך פיר עיל-בל-פניהם במקצה רנוולדע; ולפי זה אין לפטל עצמות שתפרקו מן קבש' ביז'וטוב' (וכו), קיו' ראיין גם לאקס' (28).

(25) כאמור, לבני נבר שעשה בראשו שופר מוקן של ישראל, כתוב למועדן (ס"י תקד פ' שח' ס'ג' ק'ל-לה) שאם אין ליצנור שופר אחר, יובלם לתקוע בו ולטמוך על ועת הפוטקים המותירים נלך ביום טוב, כדי שלא לבעל מכות שופר. מאידך, החוויא כתוב (או'יח' ס'ג' מ' ס'ק כא) שלכל הדעות שופר וזה אמור בטול מל משם מוקצה.

(26) וחולב שחלב מבהמה העטורה לగיל לזרות או לחילבה ביום טוב, כתוב בשעה'צ' למועדן (ס"י תקד ס'ק א) שלדעתי המוג'א נחשב הווא במוקעה, בין שדי' הבהמה במוקעת, ולדעת האיר ושאר אהרוןites דק' החילב במליה, שכן שהבהמה עומדת לחילבה ולא לאכילה, ולענין ס'ק ט', ולענין בהמה שנשחתה ביום טוב, ראה במשניב' למועדן (ס"י תקד ס'ק נג).
וקורה שנברה ביום טוב, כתוב למועדן (ס"י תקד ס'ק ב) שנחשבת הווא כנול, כיון שבתחלתή היהת כבלי, וכשנברה אינה אלא חתיכת עץ בעלמא. וכן לגביו כל' שנבר ביום טוב, כתוב בשעה'צ' שב (ס'ק ב) שדרינו במליה. אכן, אם הכלל שנבר ראי לשימושו, רוק שאים ועוד לשימוש במולאבחן הראישונה, כתוב בבחיל' לעיל (ס"י שח ס"ז דיה כנול), כיון שבתחלתή היהת כבלי, ולדעת הרבה אהרוןites אשר נחשב במליה, והחוויא מוחה ברבי האחרוניים, מיט מסותה הגויא מוחה ברבי המנייא, ונשאר בצע'.

וכלי שעשו נבר בימים טוב, כתוב ביהיל' (שם) שבחויא נחשב הווא כנול. אך לגביו געלים שעשה נבר בימים טוב, כתוב ביהיל' לעיל [לשיטותה, בני'ל]. והוסיף, שעד שהשלוחים היו מניעים אלה והתרחבו, נדרים דמקומות החדרים אחר המקומות שכבר היו קודם לכן, ונוהגים כולם ביום אחד גם לדעת הרמביין, גם אם במקומות החדשים יש יותר אבושים ממקומות הישנים.
אך, לעומת החמייה החוויא (חווט שם יום טוב פ'ב ס'ק א) בבני

הלבות יומן טוב בימן תצה

המשך מועד 204

ברק, ולא עשה מלאות ואוריות ביום טוב שני, אך לא רצתה שיתפרט הדבר לרבים (ארחות רבע חיב עמי קג' בשם הגרה' קיביטסק'). והחוטף הגרי'ה קיביטסקי (שב'ו) שהחוויא החומר אףלו באיסורי דרבנן החמורים, כגון בהזאתה מושות שאין דעתו עלי', ולא הקצחו בידיהם, בגין הדעתה של חיליב' ושור העומד להרואה.

[לשיטותה, בני'ל]. והוסיף, שעד שהשלוחים היו מניעים אלה והתרחבו, נדרים דמקומות החדרים אחר המקומות שכבר היו קודם לכן, ונוהגים כולם ביום אחד גם לדעת הרמביין, גם אם במקומות החדשים יש יותר אבושים ממקומות הישנים.
אך, לעומת החמייה החוויא (חווט שם יום טוב פ'ב ס'ק א) בבני

הַלְכֹת יוֹם טוֹב סִימָן תֶצַו

באיורים ומוספים

יו"שר (סוף הלכות ספירת העומר עמי' 98) בשם הר"ב מרגשברג שיש כה ביד החכמים לעשות يوم חול ליום טוב או להיפך, כדרשות הגמרא (ריה כה, א) מהפסוק "אללה מותעד כי אשר תקראו אתם מקראי קדשו" - "תקראו אפסם". ומובואר בשורע הרב (מהדורות סי' א ס"ה), ונדרשה בתורת ח"א, שהקדושה העליונה של היום טוב שורה בחוץ לאין אף ביום טוב שני.

(ז) וביעם הדבר שאין צריך לההוג בארכן ישראלי יום טוב שני, אף שם שם יש לחוש שמא ישתחח החשבון. כתוב הרין (סוכה כב, א בדרוי הדיני) שהוא משומש שלא רצוי החכמים להזכיר לחודש מונח, אלא רק להניח את המנהג שהוא קיים בזמן שקידשו על פי הראייה [וכן משמע בלשון המשנ"ב שבוטב 'שנהחו המנהג כמו שהיא בימים הראשונים'].

ואף לעתיד לבא, כשיבנה בית המקדש, בתב החותם כופר (שם ושם) שניגנו המkommenות החוקיות מארכן יישראלי דין דין טוב שני, וכן כתוב המנתחת החינוך (מצווה שא איתן ז). אבן, דעת הגראי"ש אלישיב (הערות ביצה ה, ב, וביאורים וועיונים ביצה עמי' צ) שבמנינו שorthodox שלפוזים, מכניות ומוסים, אין מקום שאין אפשר להודיע לו מיד על קידוש החדש וחוץ מראש השנה).

ולפיכך יצאו כל העולמות ים אחד בלבד. (ז) וביעם הדבר שאין זהגיים יום טוב שני אלא בחוץ לארכן, אף שם בארכן ישראל יומיים הראשונים הי"ו מkommenות שלא היו שלוחין בית דין מגיעים אליהם עד עשרה ימים משעת קידוש החודש [בשיעור הומן שמראש חדש תשרי עד יום הכיפורים]. כתוב הריטיבאי (ר"יה י"ח, א, וסוכה מג, א) שהולכים בזה אחר הרוב, לפיכך בארכן ישראל שלרוב המkommenות הגיעו השלוחים תוך עשרה ימים, נהנים בכל מקום ים אחד, ובוחן לארכן שתוקן פרק זמן זה לא הגיעו להשולחים לרוב המkommenות, אך שהרי מkommenות שהפסכו כתבו רב טעידה גאון ורב האי גאון (תשובה הגאניטים דפוס ליק סי' א, ספר אורער הגאניטים ביצה ה, ב), שבארץ ישראל טהרים יום אחד בחוץ לארכן שני ימים. וכן מבואר בהנירן (מצעה שא) שבכל ארץ ישראל נהגים יום אחד [לגבי חוץ לארכן, ראה מה שבוטב שב].

מאי"ה, הרמב"ם כתב (פ"ה מה' קידוש החדש ה"ט - ה"יב) שאף בארכן ישראל בזמנים שלא היו מניינים שלוחין בית דין בזמן שקידשו על פה הרואה, יש להגוז בהם דינ' יום טוב שני. וכבריו נקבעו שנות מחרית צהילן (ה"ב סי' רט), שווית שאלת יעב"ץ (ח"א סי' ק"כ ד"ה ובדקתי ד"ה עדחון) והרבבי יוסף (ס"ק ה-ט), והוסיפה שאותם בזמנים שלחחים היו מניינים היו בודדים. ואף מניינים לאלה, יתכן שעריך לדוג שמי ימים יום טוב ברוב אנשי העולם נוראה מה שבכטו לעשי' צפת, שנגהנות בה יום אחד, ושכן מבואר בירושלמי אמר, החוויא כרבב (אריך סי' קלט ס"ק א-ה) שאף לדעת הרמב"ם יש להקל בזמנים מסוימים שבארץ ישראל ולנהוג בזמנים אחד יום אחר, וכן כתבו בספר מקראי קדש (פ"ח ח"ב סי' נח) ובשותות אור ליצין (ח"א פ"ג תשובה יב).

וביעם הדבר שבכל הארץ אין ישראל סומכים למעשה על דעת הריטיב"א ונוהגים רקבן וולבים לפני המיקל [מבואר בגדרא ע"ז, א, ולחכמתה, ברמ"א (חו"ט סי' כה סי' ב)], ועוד, שאף המkommenות שהתרחשו רקב זמן האחرون, יתכן שגים בזמן שקידשו על פי הראייה חז"י מירושב [נחרובין] והוא שלוחים מוגעים אלהם, והרי בזמנים מסוימים נב הרמב"ם מודה שאין נהגים אלא יום אחד המשן במילאים עמוד 50

[משנ"ב ס"ק כג] מקר ליהכין אפללו ביום-טוב גופה מיום אחד ליום-טוב (ס"ב ע"ז) וכור, אסיך לעשיותם שם סימן ליהכין פרות ליום-טוב אחד ליום-טוב שעוני.

(ז) אמן, לענן הבנת עירוב תחומיין ביום טוב ראשון עbor יומ טוב שני, כתוב לעיל (ס"י תעוז סי' יט) שאין לומר בפה שקנה שביתה, אלא רק יחשוב כן בלבבו [מבואר בשיער שם לבוי הבנה יא) על פי הגمرا (ביב"ח ז, א), שקיות שביטה חמורה יותר מההנאה המבוארת כאן, מפני שהיא קנית רשות.

(ז) ואם עבר ונעשה סימן בפיירות ביום טוב ראשון, כתוב השוע"ר הרב (ס"ט"ח) שਮוטר לאוכלם ביום טוב שני, מפני שלא תיקנו חכמים לנוhow יום טוב שני אלא מחמת ספק. וכך אם יום טוב שני שי הוא חל הריך לא היהת הכנה מיום טוב ראשון והוא קדש נמעא יום טוב ראשון חול והוא, ומותר להכין בו ליום טוב שני, ולפיכך אף שלכתחוליה אין לדין ביום טוב ראשון הכנה גמורה, ומ"מ בידיעך אם כבר הכנין, מועילה ההקינה להתרם באכילה. וכן מבואר בביב"ל לעיל (ס"י תעוז סי' ז ויה מפנין) ובמשנ"ב לסתן (ס"י תקתה סי' ז) לעניין מי שעבר והניח עירוב תחומיין ביום טוב ראשון עבור יום טוב שני, שבידיעך מועל העירוב.

סימן תצו

דיני יום טוב שני של גלויות

[משנ"ב ס"ק א] ניכראו לעשיות כסר מלא ומלא מסר) וכור, ועל-פני הניחו רקבר' בברון-לארכן (ס"ב ע"ז בימיים קראשזוניטין) (1) ואף דשבותות שתמיד חל זמנו חמימות יום אחרי היום השני של פסח שבבו מהתילים לספר ספירת העומר, גם בזמן שקידשו על פי הראייה לא היה ספק כלל מתי זמן, כתוב החותם סופר (ח"י ביצה ה, ב ד"ה אמרה, שווית איזה סוף סי' קמ"ה) שמי' תינקו חכמים לנוhow בו שני ימים טובים כדי פסח וסוכות, אף שאין ספק כל שהיומו השני איינו יום טוב, כדי שלא החלק בין יום טוב ליום טוב. והטסי, שכין שתיקינו חכמים לנוhow בשבותות יום טוב שני בתורת דאי ולא מחמת ספק, חמור יום טוב שני זה מיום טוב שני של פסח וסוכות.

וגדר חוב שמירות יום טוב שני בזמנינו, כתוב השוע"ר לקמן (ס"י תעוז סי' ז) שהוא בורותה ספק, שמא יום זה הוא יום טוב, ועל כן אם יש עד ספק, בגין אם דבר מסוים נשכח במקצת, מוצטרף ספק וזה לספק ספיקא. אבן, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק יא) שיש חולקים על השוע"ר בזיהו, וסוברים שכן שדים אנו בקיאים הדבשין הומניט ויהודים בורותה שדיים העשוי הוא יום חול, אין התקינה בורותה ספק אלא בורותה וראי, שחיהבו חכמים באופן מוחלט לנוhow כמנוג אבותינו, לענן הלהכה כתוב שיש להחמיר ברבב, אלא אם כן יש בוך הפסד נ Dol. ולענן מי שטסוק אם טל לולב או שמע קיקעת שופר ביום טוב שני, כתוב לקמן (ס"י תקפה סי' ה) שאין צורך ליטול לולב או לתקוע בשופר, בין שדים טוב שני איינו אלא מרדמן, וספקא דרבנן לקלה. (2) ומה שטסורים בהפילה שדים הוא-tag ומקריא קדש, שלכורה ראה הרבר בשקר שהרי בעצב הוא יום חול אלא שכבש חכמים לנוhow בו דיני יום טוב מהשש שמא שהבה החשבון, כתוב הלקט

